

Розмаїття барв народного мистецтва

Основою будь-якого виду мистецтва є народна творчість. У народному мистецтві ми можемо відстежувати традиції, відображаючи високий естетичний ідеал, його уявлення про життя, моральні звичаї, любов до землі та природи, мову, переживання і еволюцію народу та етносу протягом багатьох століть. Новим поколінням передавалося у спадок знання про різні ремесла (гончарство, ткацтво, різьблення по дереву тощо), і так само значення і сенс (орнаменти на рушниках, посуді, одязі, будинках та ін.).

Поринути у світ невичерпних скарбів народного мистецтва вам допоможе виставка книжкових видань «Розмаїття барв народного мистецтва», що має такі розділи:

- «Народне мистецтво – духовний оберіг нації»;**
- «Благословенні знаки народної вишивки»;**
- «Насичена палітра народного розпису»;**
- «Сакральність традицій українського гончарства»;**
- «Індивідуальні риси декорування українського вбрання»;**
- «Унікальна різноманітність та багатофункціональність народної іграшки».**

Виставка розрахована на широке коло шанувальників народного мистецтва.

Народне мистецтво – духовний оберіг нації

Народне мистецтво — складне та багатогранне, охоплює різні види народної творчості: художня обробка дерева, розпис, вишивання, ткацтво, різьблення, вироби з глини, шкіри, соломи, лози. Народні майстри постійно вдосконалювали і збагачували свої вміння; виготовляючи речі, робили їх не тільки практичними, але й не забували прикрасити. Наші предки обожнювали природу та її складові, що знайшло відображення в мотивах народного декорування.

Народне мистецтво існує у двох формах: перша — приватна творчість народних майстрів (для себе і родини); друга — народні художні промисли — ручне виготовлення художніх виробів окремими майстрами або організованими підприємствами для збуту. Для нього характерні глибока традиційність, стриманість декоративного вирішення, перевага давніх геометричних мотивів, чорно-червона гама в прикрашанні одягу, наявність спільного в мотивах, тематиці і характері з мистецтвом інших слов'янських народів.

Декоративно-ужиткове мистецтво — галузь творчості, мистецтво створення та художнього оформлення виробів переважно побутового призначення. До таких предметів належать меблі, посуд, одяг, різне начиння, прикраси, знаряддя праці. Матеріалом для творчості слугують текстиль, дерево, кераміка, метал, скло, фаянс, фарфор. Техніки виконання — багаті й різноманітні: різьблення, розпис, вишивка, вибійка, художнє литво, карбування, плетіння. Декоративно-ужиткове мистецтво тісно пов'язане зі способом життя, побутом, звичаями, традиціями, етнонаціональними особливостями, світоглядними уявленнями, смаками.

Кара-Васильєва, Т. Декоративне мистецтво України ХХ століття. У пошуках «великого стилю» / Т. Кара-Васильєва, З. Чегусова. – Київ : Либідь, 2005. – 280 с.

Автори даної праці розробляють концептуальні положення мистецтвознавства, що вирізняються багатим історичним та фактологічним матеріалом, розкривають глибинні витоки української культури, сприяють усвідомленню народного мистецтва як феномену людського духу.

У книзі зосереджується увага на передумовах формування національного стилю, з'ясовуються проблеми, суперечності у напрямках, здобутках і прорахунках історії становлення українського декоративного мистецтва, дається характеристика народного мистецтва з точки зору структури та художньої спрямованості, визначаються нові тенденції трансформації народного мистецтва.

Захарчук-Чугай, Р. Українське народне декоративне мистецтво : навч. посіб. / Р. Захарчук-Чугай, Є. Антонович. – Київ : Знання, 2012. – 342 с.

Всезагальний інтерес до українського народного мистецтва постійно зростає. Воно охоплює сферу знань з матеріалознавства, несе віковичний досвід відбору для праці добротних, міцних матеріалів із цілющими для здоров'я людини властивостями, піддатливо-зручних для практичної діяльності. Народне мистецтво як матеріально-духовна цілісність гідно виконує численні функції: духовно-мистецьку, світоглядно-пізнавальну, виховну, естетичну, комунікаційно-інформативну, практично-навчальну.

У навчальному посібнику автори приділяють увагу розгляду витоків українського декоративного мистецтва, визначають особливості видів народного мистецтва регіону українського Полісся, розкривають суть мистецької та освітньої діяльності української діаспори.

Плазовська, Л. Декоративне мистецтво : підручник / Л. Плазовська. - 2-ге вид., перероб. та допов. – Київ : Кондор, 2017. – 308 с.

Державним стандартом базової і повної середньої освіти передбачено профільне навчання у старшій школі, до якого входить галузь естетичної культури й технологій, яка передбачає навчання школярів образотворчого мистецтва. Зазначене загострює проблему необхідності пошуку шляхів, що дадуть зростання рівня компетентності вчителя мистецького фаху в контексті сучасних вимог до його особистості.

У даному підручнику автор звертає увагу на аспект декоративного мистецтва як складової духовної культури народу, визначає особливості композиції, виражальних засобів, орнаменту в декоративному мистецтві, з'ясовує специфіку художньої обробки, виразних засобів текстильної композиції, її розпису, художнього ткацтва.

Варивончик, А. Художні промисли України: ґене́за, історична еволюція, сучасний стан та тенденції : монографія / А. Варивончик. – Київ : Ліра-К, 2018. – 528 с.

Українське народне мистецтво є багатющим джерелом, з якого можна черпати створені століттями зразки вітчизняної етнокультури для застосування їх у сучасному світі. Його можливостями загалом та його використанням у виготовленні одягу, побутових речей дедалі частіше цікавляться споживачі. Тому не дивно, що різні аспекти цієї теми привертають до себе дедалі більше уваги як науковців-істориків, так і практиків-дизайнерів, філософів, культурологів, мистецтвознавців.

Мета монографії – висвітлити питання етнічної самобутності, історії, сьогодення та майбутнього українських художніх промислів у побуті та мистецтві як складової формування зацікавлення та підтримки суспільства.

Актуальні форми популяризації сучасної та традиційної культури України у світі

«Ковчег «Україна» – це проєкт-ініціація, засновниками якого є Ярина Винницька і Дмитро Осипов. Це команда творців з глобальним мисленням і смаком до локального: арт-менеджери і куратори, колекціонери і науковці, продюсери і письменники, музиканти і художники, яких об'єднує любов до цієї землі й до справжнього – крафтового, живого, і які прагнуть розповісти світові ексклюзивні історії про колоритну самобутню Україну.

Цілі культурної платформи «Ковчег «Україна»:

- зберегти і примножити культурний спадок України;
- створити якісні конкурентоспроможні українські культурні продукти, що поєднують традиційне і новаторське, архаїчне і сучасне – у таких секторах креативних індустрій, як книговидавництво, музика, кіно, виставкова діяльність, освіта;
- забезпечити системну промоцію українських культурних «скарбів» на світовій арені і формувати бренд України як країни з багатою самобутньою культурою.

Винницька, Я. Скриня. Речі сили / Я. Винницька, Ю. Табенська, Д. Осипов. – Львів : Видавництво Старого Лева, 2016. – 156 с.

Яскравим прикладом діяльності учасників проєкту «Ковчег «Україна» є видання книги «Скриня. Речі сили». Це книга, що закохає українців у самих себе. Чудова підбірка народних скарбів та типографічних спецефектів (витинання, тиснення золотом, друк на прозорій основі, ефекти об'ємності). Його співавтор Ярина Винницька демонструє, як команда арт-платформи «Ковчег «Україна» рятує світ наших бабусь від глобалізаційного «потопу», вдаючись до перформансів, додатків для смартфонів та оригінальних видавничих практик. Це ексклюзивне подарункове видання є сучасним елітним продуктом, що поєднав минуле і сучасне, село та місто, показав неймовірну вишуканість української культури.

Благословенні знаки української вишивки

*«Бо ти - Людина: у сорочці білій
Несеш послання ангелів на тілі,
Мов херувимів світло -
Вишивання*

Твого ясного чистого послання...»

Марія Чумарна

Чумарна, М. Код української вишивки / М. Чумарна. – Львів : Апріорі, 2008. – 192 с.

В українців є такий вислів: “народитися у сорочці”, що означає бути щасливим у житті. Це не лише частина гардеробу, а ще й певна закодована сукупність сорока божественних енергій, що творять довершену і гармонійну долю людини. Марія Чумарна - науковець, дослідниця української символіки та звичаєвості, засновниця школи «Тривіта», що працює за авторською програмою «Світ малого українця».

У літературно-художньому виданні авторка зазначає, що Україна - це особливий континент прадавньої культури, де збереглася безперервність традиції, мудрість виживання, кодування сили. Саме українці через розмаїття народної культури зберегли вихід на божественну першооснову існування матеріального світу. Вишивка на українському одязі, орнаментальна символіка хатніх оберегів творять своєрідний енергетичний «панцир» для тіла і душі.

«Полотно нашого Всесвіту - інтенсивно переплетений багатомірний лабіринт, в якому струни Всесвіту безкінечно сплітаються і вібрують, ритмічно вистукуючи мелодію Всесвіту.»

Брайян Трін, «Елегантний Всесвіт»

Чумарна, М. На полотні вічності. Таємниці вишивки і вишивання / М. Чумарна. – Тернопіль : Богдан, 2021. – 142 с.

Слово «полотно» - дуже вагоме і символічне. «Полетнути» - значить, виділяти кожній народженій у світі душі часточку вселенського поля енергій (цю «часточку» Божої програми в житті людини українці називають Долею). Символом Полотна Долі, Рушієм сили в життєвій дорозі при народженні дитини служить так зване «крижмо» - квадрат білого полотна, а надалі людина впливатиме на свою Долю з допомогою писаного Прамовою символів Рушника (того, що творить Рух). Рушник як символічна частка вселенського Полотна Вічного Світла присутній у житті українців від першого до останнього подиху на цій землі.

«Вивчаймо досвід і мудрість своїх предків, щоб не втратити самобутність, не розчинитися у круговерті часу, не згубити своє майбутнє.»

Галина Лозко

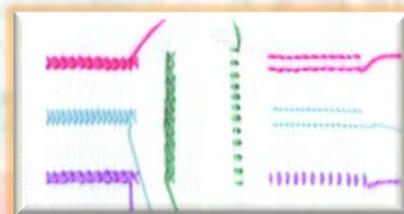
Штельмах, В. Хай міцніє нитка роду! / В. Штельмах. – Київ : Мистецтво, Саміт-книга, 2017. – 76 с.

Наші предки виконали свою місію: заклали, зберегли і донесли до нас основи традиційної української культури. Перед нами, їхніми нащадками, стоїть завдання продовжити цю «естафету» передачі традицій, звичаїв, творчих основ народного мистецтва.

У даному посібнику авторка концентрує увагу на історії, призначенні, змісті і техніці виконання народного вишиття, дає розуміння того, як народжується той чи інший твір народного мистецтва, чим відрізняються роботи майстрів різних регіонів, визначає суть таїнства технологічних традиційних прийомів майстерності представників різних видів мистецтва.

Бебешко, Л. Вишивальні традиції України. Білі та писані сорочки / Л. Бебешко. – Харків : КСД, 2021. – 158 с.

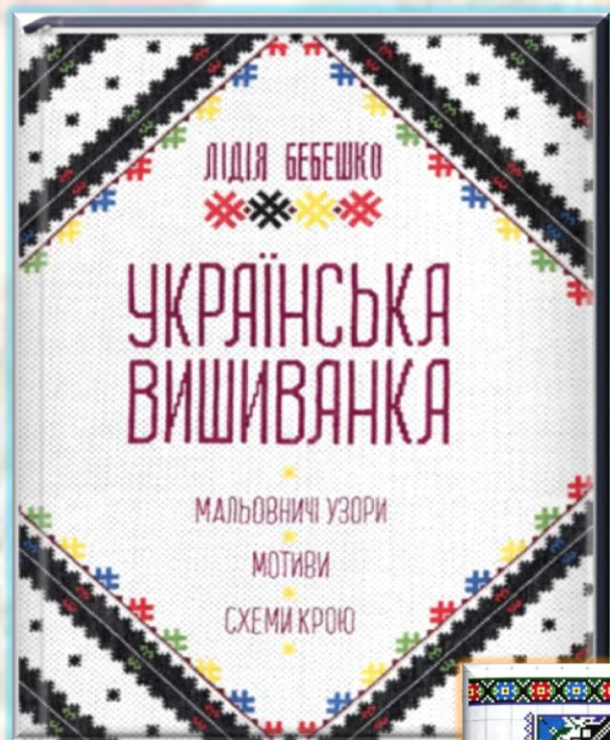

Білі та чорні писані сорочки з різних регіонів України є чарівними, цікавими, самобутніми за типами кроїв, колористикою вишивки, їхнім komponуванням і технологіями виконання.

Видання містить схеми моделей жіночих і чоловічих вишиванок. Композиції створені на основі старовинних взірців з музейних і приватних колекцій, але з урахуванням сучасних тенденцій вишивання. Серед них: поліські, бойківські, галицькі, буковинські, закарпатські, слобожанські, полтавські, подільські орнаменти.

У книжці є схеми узорів для різних деталей сорочок, вказівки щодо вживання різноманітних поверхневих швів, схеми крою.

Бебешко, Л. Українська вишиванка. Мальовничі узори. Мотиви. Схеми крою / Л. Бебешко. – Харків : Клуб сімейн. дозвілля, 2017. – 127 с.

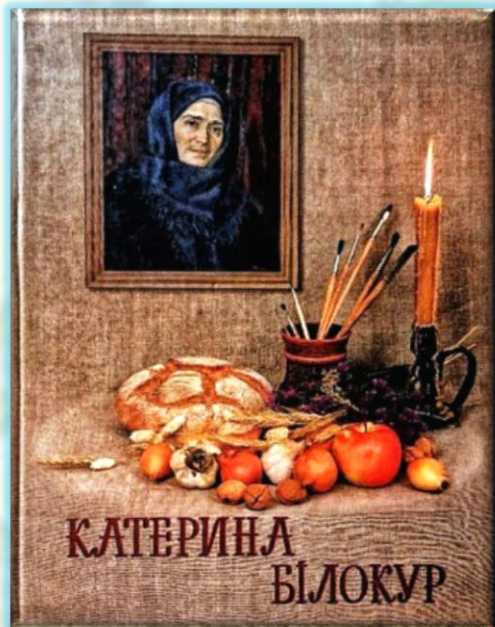

Гарна й ошатна, оздоблена символічними орнаментами сорочка, наша рідна вишиванка, сьогодні стала не просто елементом одягу, а своєрідною міжнародною візитівкою українців. В усі часи майстрині-вишивальниці тактовно, поступово й гармонійно модернізували цей традиційний одяг відповідно до вимог часу і стилю життя – вносили делікатні конструктивні зміни і в крій, і у вишивані композиції.

У книзі авторка подає схеми композицій вишивки для чоловічих та жіночих сорочок, які було розроблено на основі старовинних колекційних зразків, а також схеми кількох традиційних та сучасних кроїв для їхнього пошиття.

Насичена палітра народного розпису

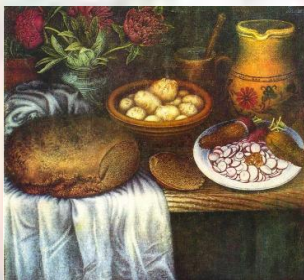
Катерина Білокур : фотокнига / авт. вступ. ст.: Н. Розсошинська, О. Федорук. – Київ : Спалах, 2001. – 128 с.

Квіти, намальовані Катериною Білокур, упізнають одразу, бо вони ніби висять у повітрі і випромінюють світло.

«Це – геній, поставлений в умови, що унеможливлювали самореалізацію: вона не мала паспорта, була фактично «прикріплена» до свого колгоспу, до того ж, вона була жінкою – у неї не було шансів. І ось ця жінка з її неймовірною, просто сказаною гордістю і впертістю, одна проти системи, проти спільноти і проти родини, з якою теж треба було воювати за право бути собою», – каже про Катерину Білокур письменниця Оксана Забужко

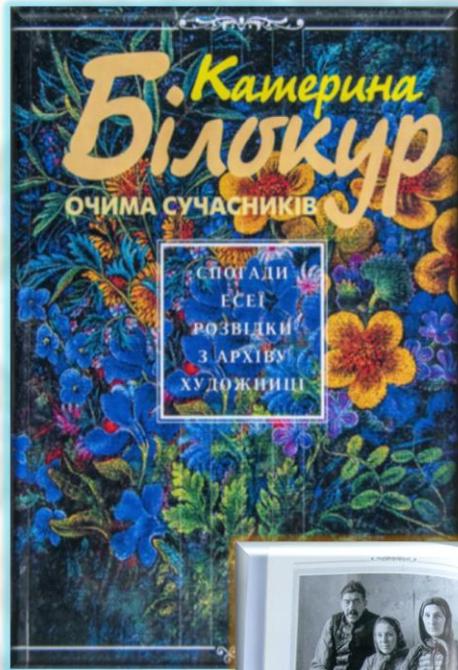
Пензлю Катерини Білокур був підвладний портрет, пейзаж, натюрморт. На її полотнах – щастя і залучення до Всесвіту, до Бога, до природи. Видання ознайомить читачів із творчістю мисткині, з усіма її роботами, що зберігаються в Україні, — в Музеї-садибі К. Білокур, у селі Богданівка, в Яготинській картинній галереї, Державному музеї українського народного декоративного мистецтва, Полтавському художньому музеї.

«Катерина Василівна була унікальною за трибом життя і способом передачі своїх думок і почуттів на полотнах і в листах до численних адресатів, хоч у побуті, крізь призму бачення богданівців, була ніби й земною, а для пильного художницького, письменницького ока такою яскравою, неординарною.»

Іван Гончар

Катерина Білокур очима сучасників : спогади, есеї, розвідки з архіву художниці / упоряд. М. Кагарлицький. – Київ : Томіріс, 2000. – 432 с.

Упорядник художньо-публіцистичного видання - письменник і мистецтвознавець Микола Кагарлицький - збирав матеріал протягом трьох десятиліть.

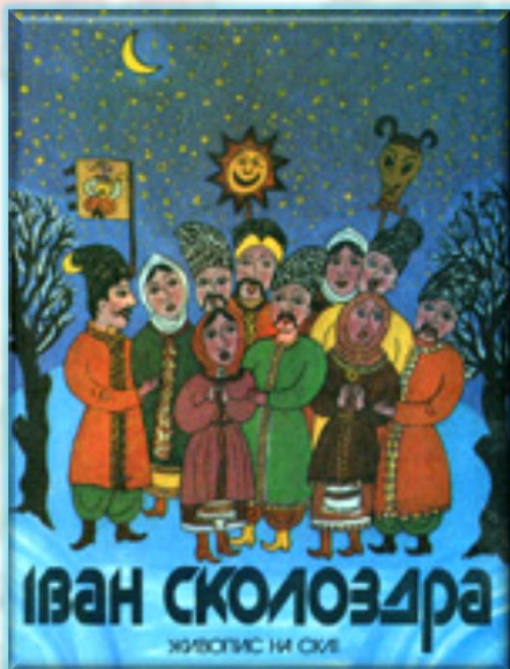
Це спогади, листи, вступи-розвідки, матеріали з архіву художниці. У жанрі мемуаристики половина спогадів належить односельцям Катерини Василівни, родичам, учителям, учням, котрі навчалися в неї малювання, усім, хто бачив її в буденних клопотах. У книжці спогадами діляться визначні майстри пензля, різця, слова — М. Дерегус, Т. Яблонська, С. Кириченко, С. Григор'єв, Н. Клейн, І. Гончар, Д. Косарик, І. Білокур. Натхненні есеї присвятили художниці О. Гончар, М. Бажан, Л. Новиченко. Проілюстрована книга чорно-білими фотографіями, кольоровими репродукціями з робіт К. Білокур.

Петриківка : альбом репродукцій / текст Л. Тверської ; ред. кол.: Г. Губанова [та ін.] ; фото: О. Карпов [та ін.] ; передм. С. Бурлакова. – Дніпро : ВАТ "Дніпрокнига", 2004. – 216 с.

Здавна славилися по всьому Придніпров'ю петриківські ярмарки, куди з'їжджалися селяни, щоб придбати розмальований дерев'яний та керамічний посуд, бандури та пряжки, скрині й скарбнички, вишиті скатертини та рушники із соковитим за колоритом квітково-рослинним орнаментом. У народному мистецтві зв'язок художника і рідної землі особливо глибинний і безпосередній. Своєрідність природи споконвіку була в народній творчості джерелом безмежних варіацій і видів діяльності, малюнка орнаментальних узорів, кольорової палітри. Вдивіться у барвисту в'язь орнаменту петриківського розпису – і на вас буквально повіє ароматом трав, ягід та квітів привільних степів Придніпров'я.

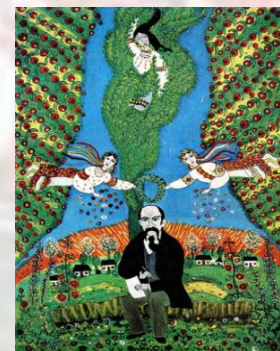
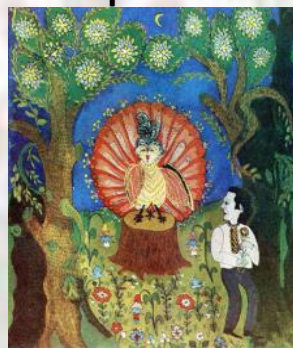

Іван Сколоздра. Живопис на склі : альбом / упоряд. В.П. Откович. – Київ: Мистецтво, 1990. – 120 с.

Живопис на склі своїм корінням сягає часів Візантії та Риму. Народні майстри віддавали перевагу сюжетам, генетично пов'язаним з давніми уявленнями про добро і зло, з ідеєю заступництва, землеробськими і скотарськими обрядами. Художньою особливістю живопису на склі є площинність зображення, яскравий колорит, багата декоративність. Колись використовували гутне, згодом перейшли на фабричне скло. Контурний рисунок наносився пером або пензлем.

Непрофесійний художник Іван Сколоздра віртуозно володів методом малювання за принципом дзеркального відображення. У багатофігурних картинах митець втілює власне розуміння краси навколишнього світу історичної давнини, мотивів фольклору. Його живопис приваблює свіжістю, дзвінкістю барв і водночас тональною злагожденістю. Персонажі творів майстра — селяни й міщани, запорозькі козаки й чумаки, потішні герої казок і сільські мадонни з немовлятами, хитрувато-лукаві учасники торгів на ярмарках і герої українських дум, пісень творів класиків української літератури, особливо Т. Г. Шевченка і Лесі Українки.

Сакральність традицій українського гончарства

Пошивайло, О. Етнографія українського гончарства: Лівобережна Україна /
О. Пошивайло. – Київ : Молодь, 1993. – 408 с.

*«І диво з див – коли
народжувався глек,
і сиві гончарі, що вік свій
без упину*

Із глини і пісень ліпили Україну.»

Максим Стріха

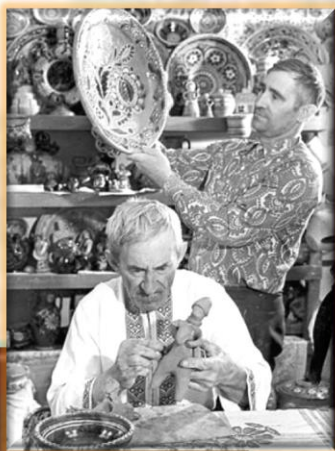
Гончарна майстерність здавна була овіяна містичним ореолом. Робота з вогнем – один з головних атрибутів ремесла. Раніше місце для теплової обробки глини знаходилося нижче рівня землі, що вже одним тільки виглядом нагадувало про потойбічний світ.

Найвідоміші гончарні центри – Опішнянський з їх академією гончарства, а також Косівський. Гончарні розписні вироби створюють дома затишок. Приготована в керамічному посуді їжа смачніша.

У книзі автор розглядає роль глини в житті народу, міфологічні уявлення про гончарів, звичаї гончарування, використання гончарних виробів в народній медицині, магичній практиці.

Пошивайло, І. Феноменологія гончарства: семіотико-етнологічні аспекти / І. Пошивайло ; Український центр народної культури "Музей Івана Гончара", Державний музей-заповідник українського гончарства в Опішному. – Опішне : Українське народознавство, 2000. – 432 с.

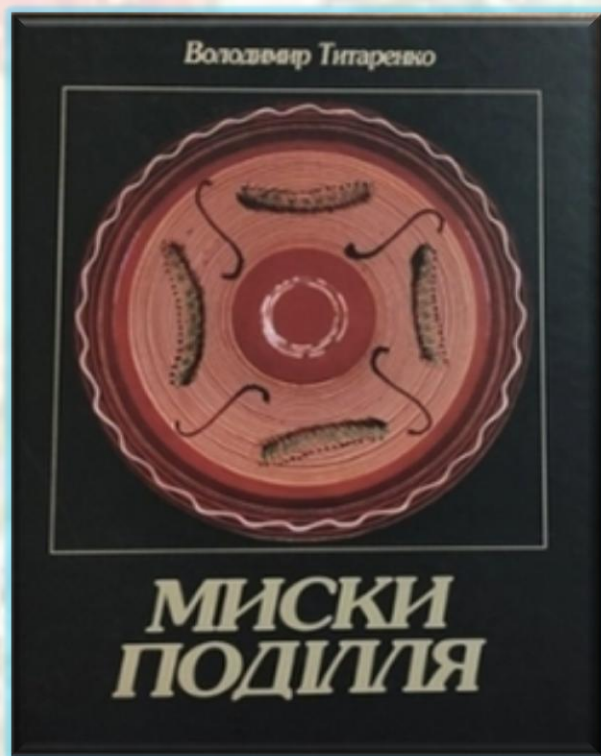

Монографія є своєрідною етнографічною енциклопедією світового гончарства. Подібного комплексного дослідження гончарства немає в зарубіжній науці. Слід констатувати формування своєрідної української наукової школи етнологічного вивчення гончарства, пов'язаної з праслов'янським гончарським родом Пошивайлів зі славетної гончарської столиці – Опішного.

Мета автора прослідкувати, як за умов культурної багатоманітності склалися загальні універсальні уявлення про роль гончарства в традиційно-побутовій культурі народів світу, як формувалися колективні сприйняття і настанови свідомості, пов'язані з практичним застосуванням глини, гончарних виробів, техніки гончарного виробництва, як окремі елементи гончарської культури через акти етнічної свідомості ставали особливо значущими для людських колективів.

Титаренко, В. Миски Поділля / В. Титаренко. – Київ : Народні джерела, 2007. – 152 с.

Витоки мискарського мистецтва дуже давні. В часи трипільської культури миски вже виготовлялись і застосовувались в щоденному побуті, обрядових та ритуальних діях. Творячи миску на крузі, гончар прагнув наповнити форму і розпис духовними символами. Гончарні осередки вирізняються між собою стилістичними ознаками – загальною формою миски, побудовою форми вінця, якістю матеріалу, розмірами деталей виробу, характером та особливостями компонування розпису. В альбомі увага приділяється зразкам подільських мисок та персоналіям видатних подільських гончарів-мискарів.

Індивідуальні риси декорування українського вбрання

Білан, М. Український стрій : навч. посіб. для вищих і серед. навч. закл. / М. Білан, Г. Стельмащук ; Інститут народознавства НАН України, Львівська академія мистецтв. – Львів : Фенікс, 2000. – 328 с.

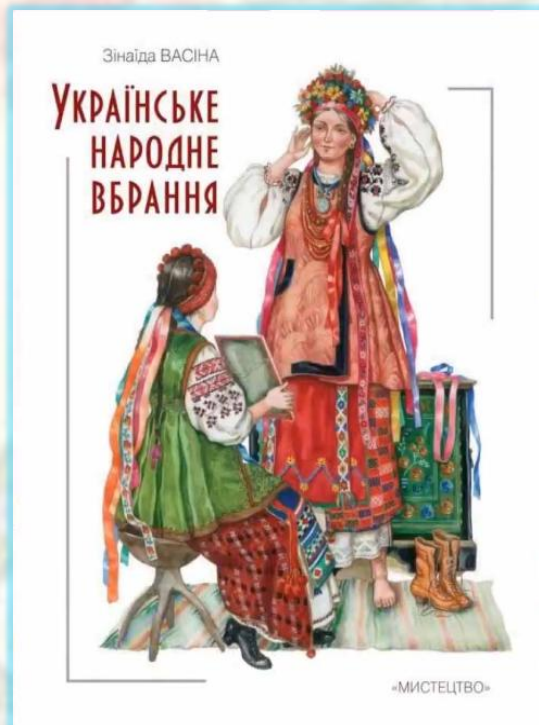

Загальнохарактерною рисою традиційного українського одягу є декоративна мальовничість, що відбиває високий рівень культури виробництва матеріалів для одягу, створення його різноманітних форм, володіння багатьма видами й техніками опорядження та оздоблення. Завдяки своїм самобутнім рисам традиційний костюм українців був певною ознакою належності людини до тієї чи іншої верстви суспільства, мав досить широку й складну семантику, символізуючи, крім етнічних, регіональних чи соціальних ознак, вік і стать людини, її сімейний стан.

У навчальному посібнику представлено шлях формування українського традиційного строю від найдавніших часів до ХХ ст. та комплекси строїв усіх етнографічних регіонів, їхній зв'язок з духовним життям народу.

Васіна, З. Українське народне вбрання / З. Васіна. – Київ : Мистецтво, 2020. – 71 с.

Історична стабільність побутування основних характеристик українського народного вбрання та їхнє збереження до наших днів пов'язані з безперервним процесом землеробської діяльності селян, які дбайливо обробляли свою землю, шанували культуру, звичаї та обряди. Єдиний для всієї України принцип формування комплексів вбрання – послідовне поширення надівання натільного, поясного, нагрудного, верхнього плечового та додаткового одягу.

У книзі авторка проілюструвала зразки українського вбрання представників усіх верств населення, з'ясувала особливості крою костюмів, їхнього оздоблення та декорування.

Косміна, О. Українське народне вбрання / О. Косміна. – Київ : Балтія-Друк, 2017. – 63 с.

Український національний одяг попри свою мінливість і легке сприйняття зовнішніх впливів накопичив значну етнокультурну інформацію, яка свідчить про набутий колективний досвід народу, його уявлення про світ, критерії поведінки, естетичні смаки, міжетнічні контакти. Багатоманітність символів та варіантів їх поєднання були безпосередньо пов'язані з призначенням костюма. Він побутував як ціла низка регіональних комплексів та їхніх більш вузьких місцевих варіантів. Кожен комплекс має свої ознаки, символи, що включають в себе окремі елементи вбрання, його орнаментику, колористичну гаму, силуети.

Видання дає уявлення читачам про регіональні особливості українських строїв, демонструє народне вбрання в усьому багатстві та розмаїтті.

Стельмашук, Г. Українські народні головні убори / Г. Стельмашук. – Львів : Апріорі, 2013. – 276 с.

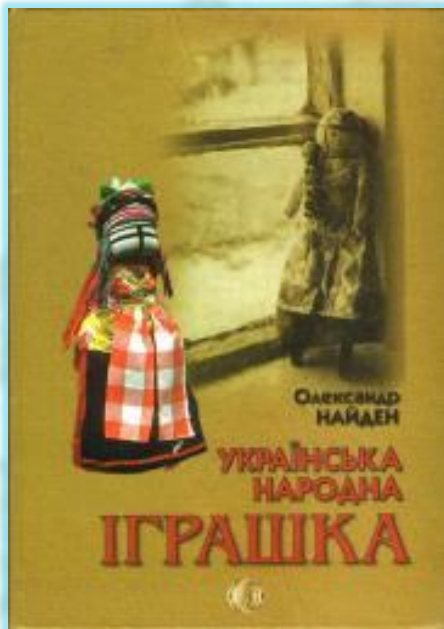
Народний головний убір – одна з важливих складових частин народного вбрання, що залежить від соціально-економічних факторів, географічних та кліматичних умов історичного розвитку суспільства, світогляду та релігійних вірувань народу. Крім захисної, практичної, знакової, оберегової функцій головний убір виконував естетичну, а також властиву тільки йому функцію увінчання ансамблю одягу. Функція завершення здійснює зовнішній зв'язок окремої частини (головний убір) із цілим (увесь костюм) і внутрішній – із світоглядом, духовним світом людини.

У монографії розкриваються всі види і форми головних уборів різних соціальних груп населення. Визначено роль атрибутів, символів, знаків у головних уборах.

Унікальна різноманітність та багатofункціональність народної іграшки

Найден, О. Українська народна іграшка: історія. Семантика. Образна своєрідність. Функціональні особливості / О. Найден. – Київ : АртЕк, 1999. – 256 с.

Кожний народ має свій іграшковий репертуар. Людина родового суспільства для своїх культових потреб – захист від «злих сил», заміна жертви, збереження та примноження добробуту – створювала птахів, диких та свійських тварин, зрештою – людиноподібні образи різних божеств. Саме їх формальні, пластично-пропорційні та образні основи зберігає в собі народна традиційна іграшка. Вона містить місцево-смакові та національно-смакові властивості, ознаки, якості.

У книзі подаються іграшки із глини, дерева, тканини, соломи, трави, тіста, сиру. Відібрані зразки іграшок, що мають акустичні та механічні пристрої та позначені орнаментациєю, розписом.

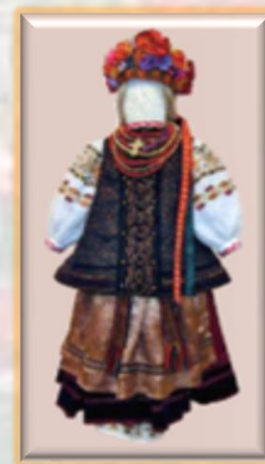

Герус, Л. Українська народна іграшка / Л. Герус. – Київ : Балтія-Друк, 2017. – 64 с.

Іграшка становить динамічну структуру, в якій поєдналися явища минулого і сучасного, специфічні локальні риси та іншоетнічні елементи, народні традиції і здобутки професійної творчості. Вона є своєрідним етнокультурним знаком, який містить відомості про педагогіку, етику, естетику, реліктові форми обрядовості, матеріальну культуру народу.

У книзі наводяться зразки ляльок, іграшок абстрактних форм, фігурок тварин, транспортних засобів, знарядь праці, меблів, посуду. Вони захоплюють своєю багатою тематикою, конструктивною вигадливістю, лаконічним декором, емоційною налаштованістю.

Скляренко, О. Українська традиційна лялька. Кінець XIX - початок XXI сторіччя / О. Скляренко. – Київ: Видавець Олег Філюк, 2016. – 175 с.

Згадки, що стосуються саморобної, сільської ляльки, трапляються у працях українських істориків та етнологів середини XIX - початку XX століття. Народна лялька набуває все більше підстав вивчатися як певний своєрідний артефакт, а традиційне лялькарство - вважатися одним із видів народного мистецтва.

Науково-популярне видання знайомить читача з автентичними зразками традиційної української ляльки. Серед цих зразків є унікальні ляльки, що виготовлені із клаптиків тканини, кукурудзи, сіна, трави, паличок, квітів.

Шушкевич, А. Народна лялька. Технологія виготовлення / А. Шушкевич. – Тернопіль: Богдан, 2017. – 200 с.

Народна лялька з самого початку свого виникнення була пов'язана з народними обрядами та ритуалами, виготовлялася до певних дат і подій та з різних приводів (весілля, народження, хвороби). Така лялька майже завжди була яскравою, строкатою, таємничою, язичницькою. Усі ляльки, яких відшукали у різних областях України, виготовлялися одним способом – вузловим, котрий свідчив про споконвічний хліборобський рід занять місцевого населення.

У навчально-методичному посібнику зосереджені методичні рекомендації й інструкційно-технологічні картки для проведення уроків та ілюстрації готових виробів.

*Запрошуємо завітати до Миколаївської
обласної універсальної наукової бібліотеки
та переглянути представлені видання!
(м. Миколаїв, вул. Маріупольська, 9)*

